

„Pozývam vás nestavať múry, ale mosty, poraziť zlo dobrom, urážku odpustením a žiť v pokoji so všetkými“

Tieto slová Svätého Otca sú mojim životným mottom, a tak, keď ohlásil svoj príchod na Slovensko, neváhala som ani na chvíľu, vedela som, že sa s našim pápežom musím stretnúť.

Keďže som z kresťanskej dediny a tiež vyrastám v kresťanskej rodine, viera a s ňou aj osoba Svätého Otca je mi veľmi blízka. Vyrážali sme z našej obce už v utorok v noci o 23:00, aby sme v Šaštíne boli včas a mali dobré miesta. Oplatilo sa. V Šaštíne sme boli ráno pred šiestou. Po kontrole, ktorú som zažila prvýkrát v živote, sme mohli ísť do sektorov. My sme išli do sektoru A 41 ako rodina s deťmi, keďže sme mali aj môjho desaťročného brata Filipa.

Mali sme super miesto, lebo sme boli hneď pri ceste, po ktorej

mal ísť Sv. Otec. Obliekli sme sa do krojov, aby sme aspoň trochu ukázali niečo z našej kultúry a zvykov. Kroje považujeme za slávnostný odev, ktorý si obliekame len na veľké príležitosti a sviatky. Keď okolo prechádzal Sv. Otec, bolo to ohromné, celým telom mi prebehli zimomriavky a hlavne som bola naplnená úprimnou radosťou, keď som si uvedomila, že hlava katolíckej cirkvi je odo mňa na tri metre. Bol to, a ešte stále je, pre mňa hlboký zážitok.

Keďže to bol už pápežov posledný deň na Slovensku, musím povedať, že už bolo na ňom vidieť únavu, ale úsmev mu z tváre nezmizol. Myslím si, že nám všetkým sa do srdca vryli jeho slová. Uvedomila som si, že viera a láska k Bohu je pre nás všetkých to naj-

dôležitejšie, čo v živote môžeme mať, lebo ani to najznačkovejšie oblečenie, ani luxus a ani všetky peniaze sveta nás nemôžu urobiť lepšími, ak nemáme lásku a nevieme milovať aj tých, ktorých nemusíme. A to najdôležitejšie, vedieť sa podeliť so všetkým, čo máme, viac si všimáť ľudí okolo seba než upriamovať pozornosť na seba. Tak prosím, buďme ľudskí a všimajme si ľudí okolo a potreby tých, ktorých spoločnosť odvrhla kvôli rôznym odlišnostiam,

SOFIA



POVEDZ MI, ČO ČÍTAŠ...

Hana od Aleny Morušťajnej je kniha o skutočných ľudských osudoch a paradoxoch života. Autorkin talent pre písanie a vyjadrenie citu poskytuje nezabudnuteľný čitateľský zážitok. Príbeh začína malá Mira, ktorá nepočúvne zákaz svojej mamy, a preto na rodinnej oslave nedostane ako jediná vanilkový venček. Spočiatku to vyzera ako nevinná udalosť, no neskôr sa ukáže, aký vie

byť život nevyspytateľný. Po rodinnej tragédii je pripútaná k mliekvej a depresívnej tete Hane a postupne odhaľuje pohnutú minulosť svojej rodiny. Vďaka zmyslu pre dramatickosť takéto zdanlivo nevinné okamihy som spolu s postavami prežívala veľmi intenzívne. Už od úplného začiatku knihy cítiť príchod niečoho zlého až hrozného, čo postihne protagonistov. Stále prítomný motív akejsi pohromy ma donútil zamyslieť sa nad konaniami jednotlivých postáv, pretože autorka nič nevysvetľuje. Je na čitateľovi, ako sa s opisovanou udalosťou vyrovná. Kniha zachytáva skutočný príbeh jednej českej židovskej rodiny, ťažký, smutný a krásny zároveň. Je to rozprávanie o láske i nenávisti, nepochopení i zbabelosti na pozadí tragických historických udalostí. Fascinuje ma, ako ľudia, ktorí prežili zverstvá vojny, nabrali silu a dokázali sa opäť zaradiť do normálneho života. Myslím si, že tieto hrôzy nesmú byť nikdy zabudnuté. Hoci som si pri čítaní aj poplakala, kniha mi poskytla nádej v lepšie zajtrajšky.

ADÉLA

